

“मीठे बच्चे – योगबाट नै तागत आउँछ, अनेक जन्मको पुरानो स्वभाव मेटिन्छ, सर्वगुण धारण हुन्छ। त्यसैले जतिसक्दो बाबालाई याद गर।”

प्रश्न:- तिमी अहिले कुनचाहिं रेस (दौड) गरिरहेका छौ? यो रेसमा थकावट कतिबेला आउँछ?

उत्तर:- तिमी अहिले विजय मालाको दाना बन्ने रेस गरिरहेका छौ। यस रेसमा कोही कोही धेरै राम्ररी दौडन्छन्, कोही भने थाक्छन्। थाक्नुको कारण हो- पढाइमा पूरा ध्यान नहुनु। चालचलन सुध्दिन। यस्ता बच्चाहरू माथि सन्देह हुन्छ- यिनीहरू भोलि रहन्छन् या रहँदैनन्। काम या क्रोधको वशीभूत हुनाका कारणले नै थकावट आउँछ, फेरि भन्नेछन्- अब चढ्न सकिँदैन, जे होला हेर्दै जाउँला। यो पनि त आश्चर्य छ नि।

गीत:- किसी ने अपना बनाके मुझको...

ओम् शान्ति । भगवानुवाच, यो त बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ- मनुष्यलाई अथवा देवतालाई कहिल्यै पनि भगवान् भन्न मिल्दैन। परमात्मा हुनुहुन्छ नै एक, जसको मन्दिर पनि बनिरहन्छन्, जसलाई शिव, सोमनाथ भनिन्छ, उहाँ आएर बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मलाई आफ्नो त्यो घरमा याद गर, म परमधामको निवासी हुँ। म यहाँ यस शरीरमा आएर भन्छु- तिमीले याद वहाँ गर्नु छ जहाँ अब जानु छ। यस्तो होइन यहाँ याद गर्नु छ। म यहाँ आएको छु- तिमी बच्चाहरूको बुद्धियोग वहाँ लगाउनको लागि। हे बच्चे, मलाई आफ्नो घर परमधाममा याद गर। यो त तिमीले बुझिसकेका छौ- यस तमोगुणी दुनियाँमा कसैको कस्तो, कसैको कस्तो संस्कार छ! जसले राम्रो सँग धारणा गर्छ, उनलाई अवश्य राम्रो भनिन्छ। कोही त यस्ता छन्, जति कोशिश गरे पनि सुध्दिँदैनन्। श्रीमत्तमा चल्दैनन्। उनीहरूको लागि फेरि बुझिन्छ- यो त अजामिल रहेछ, नपढेपछि त पछि गएर अधोगति या कनिष्ट पद नै प्राप्त गर्नेछ। उत्तम, मध्यम, कनिष्ट- तीन प्रकारका पद हुन्छन्। त्यसैले जो श्रीमत्तमा चल्दैनन्, उनको लागि सम्झनु पर्छ- यो त अजामिलको पनि अजामिल हो। जन्म-जन्मान्तर कुनै यस्तै काम गर्दै आएको हुनु पर्छ। हुन त कसैको राम्रो जन्म होला, कसैको नहोला फेरि पनि यस पढाइबाट ऊँच चढ्न सक्छ। अब तिमी बच्चाहरू थाहा छ- हामीले कसरी ८४ जन्म पार गरेका छौं! हामी भविष्य ऊँच पद प्राप्त गर्नको लागि पढिरहेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- दिल दर्पणमा आफ्नो चालचलनलाई हेर। बाबाले बच्चाहरूलाई आफ्नो चालचलन सुधार्नको लागि बारम्बार सम्झाइरहनु भएको छ। जसले आफूलाई स्वर्गको लायक बनिरहेको छु भन्ने सम्झन्छ उसले फेरि अरूलाई पनि बनाउँछ। उसको चालचलनमा धेरै फरक पर्छ। यहाँ दैवीपन देखाउनु छ, आसुरीपन देखाएमा पद भ्रष्ट भइन्छ। वास्तवमा हामी सबै कब्रदाखिल थियौं। रावणले कब्रदाखिल बनाइदिएको छ। बाबा आएर कब्रबाट निकाल्नु हुन्छ। दुनियाँ यस समय कब्रिस्तान (चिहान) बनेको छ। त्यसमा पनि नम्बरवन भारतवर्ष। यो नै पहिले नम्बरवन परिस्तान थियो, अहिले कब्रिस्तान भएको छ।

बाबा सम्झाउनुहुन्छ- आफ्नो अनुहार त हेर, तिमी दैवी चालचलन धारण गर्न लायक छौ? म श्रीमत्तमा चलिरहेको छु भन्ने लाग्छ? मम्मा, बाबा वा अनन्य बच्चाहरूमा जस्तै गुण आएको छ? काम विकारलाई त छोड्यौ, ठीक छ, तर म भित्र क्रोधको भूत त छैन? यी दुवै भूतहरू धेरै खराब छन्। क्रोधले त एक अर्कोलाई जलाउँछ। यो धेरै ठूलो दुश्मन हो, यसलाई पनि भगाउनु पर्छ। हेर्नु छ- म भित्र कुनै अवगुण त छैन? यदि म श्रीमत्तमा चल्दिन भने एकदमै सत्यानाश हुन्छु। आत्मा राम्रो बनोस् भनेर नै श्रीमत्त मिलिरहन्छ। अविनाशी बनोस्, जबसम्म योग हुँदैन तबसम्म सुधिन सकिँदैन। जति बाबाको याद गरिन्छ त्यति तागत आउँछ। यदि गुण धारण गरिएन भने मायाले कदम-कदममा थप्पड लगाउँछ। हामी क्रोध गर्ने छैनौं भनेर प्रतिज्ञा गर्छन्, तर ५ मिनेटपछि नै रिसाउँछन्। जन्म-जन्मान्तरको स्वभाव पक्का बनेको छ, त्यसैले त्यसलाई मेटाउन समय लाग्छ। यी भूतहरूलाई पूरा वश गर्नु छ। लोभ मोह यिनीहरू फेरि उनका साना-साना बच्चाहरू हुन्। विकारका भूतहरू पनि नम्बरवार छन्। पहिलो नम्बर हो- अशुद्ध अहंकार फेरि काम, क्रोध... यो शिक्षा अरू कसैले पनि दिन सक्दैन। त्यसैले, प्यारा बच्चाहरू! देही-अभिमानि बन। देहीलाई याद गर। संन्यासीहरूले त आफूलाई परमात्मा सम्झन्छन्, भन्छन्- आत्मा नै परमात्मा हो। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी देही आत्मा हौ, नकि देही परमात्मा हौ। परमात्मा फेरि यतिका सबै कसरी

हुन सकछन्! परमात्मा त जन्म-मरण रहित हुनुहुन्छ। उहाँलाई नै भनिन्छ- परमपिता परमात्मा। उहाँ बसेर तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। अब तीव्र पुरुषार्थ गर किनकि मृत्यु त कुनै पनि समय आउन सकछ, फेरि त केही पनि गर्न सक्ने छैनौ। अनेक प्रकारका दुर्घटनाहरू भइरहन्छन्। आपद-विपद आयो कि आयो। आजभोलि, आजभोलि गर्दै मर्नेछौ फेरि त पद पनि प्राप्त गर्न सक्ने छैनौ। सपूत बच्चाहरू त शिवबाबाको आज्ञाकारी वफादार हुन्छन्। बाबाले सबै बच्चाहरूलाई जान्नुहुन्छ। रावणले सबैलाई एकदमै पतित बनाइदिएको छ। यसको नाम नै छ डैविल संसार, आसुरी दुनियाँ। अब तिमीलाई देवता बनाइरहेको छु, यदि श्रीमतमा चल्थौ भने बन्छौ। स्कूलमा पढाइ पनि हुन्छ, साथै आचरण पनि सिकाइन्छ। यहाँ पनि आचरण सिक्यौ। मुख्य हो दैवी आचरण। अशुद्ध अहंकार एकदम गन्दा छ। यसले सबैलाई गिराउँछ। घरी-घरी देह-अभिमानमा ल्याउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा निश्चय गर अनि मलाई याद गर, तब तिमी मेरो समीप आउँछौ। मायाले त सबैको पखेटा काटिदिएको छ। कोही पनि फर्केर जान सक्दैनन्। नत्र आत्मा उड्नमा तेज छ! तर परमधाममा कोही पनि जान सक्दैनन्। पतित-पावन बाबाले सिवाए त कसैले पनि निराकारी दुनियाँमा लैजान सक्दैन, नत पावन साकारी दुनियाँमा नै आउन सकछन्। मनुष्यहरूले आउने जानेलाई पनि बुझ्न सक्दैनन्, जबकि विनाश हुनु नै छ- मच्छर सदृश्य सबैलाई बाबाले लिएर जानुहुन्छ, फेरि के होला! केही पनि बुझ्दैनन्। बाबा आउनु भएको छ- नयाँ दुनियाँ आदि सनातन देवी-देवता धर्म स्थापना गर्न। गीताको भगवानले लक्ष्मी-नारायणको राज्य स्थापना गर्नु भएको थियो, यो कुरा कहाँ बुझ्छन् र! जब महाभारत लडाइँ भएको थियो, तब अवश्य रुद्र यज्ञ रचिएको थियो, जसबाट विनाश ज्वाला प्रज्वलित भयो र दुनियाँ विनाश भयो, अनि जसलाई राजयोग सिकाइयो उनीहरू राजाहरूको राजा लक्ष्मी-नारायण बने। तिमीलाई थाहा छ- हामी भगवान् सँग पढिरहेका छौं। पढाइ पढेर स्वर्गको मालिक बनिरहेका छौं। पहिले त क्रिश्चियनहरूको राज्य थियो। यतिबेला यी हिन्दुहरूले आफूलाई मालिक सम्झन्छन्। तर तिमीलाई थाहा छ- हामी सारा विश्वको मालिक बन्छौं। बाबा नै आएर मनुष्यलाई देवता बनाउनुहुन्छ। मनुष्यबाट देवता कसरी बनाउनु भयो, कहिले बनाउनु भयो- यो कसैको बुद्धिमा छैन। ग्रन्थ आदि पढेका होलान्, तर केही पनि बुझेका छैनन्। अब तिमीले बताउन सक्यौ। त्यसैले तिमी बच्चाहरूले दैवीगुण धारण गर्नु छ। श्रीमतमा चल्नु छ, नत्र पखेटा भाँचिन्छ। ज्ञानको पूरा धारणा भयो भने दैवी चलन पनि आउँछ। मनुष्यहरू त सबै देह-अभिमानि छन्, कुनै न कुनै अवगुण छ।

बाबाले राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ। गीतामा पनि छ भगवानुवाच। भन्नुहुन्छ- हे बच्चाहरू, म तिमीलाई पढाउन आएको छु। न्यायाधीश, वकिल आदि त बनिरहेका छन्। तर म तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउन फेरि आएको छु। म हुँ नै स्वर्गको रचयिता। म कल्प-कल्प आएर तिमी बच्चाहरूलाई स्वर्गको मालिक बनाउँछु। तिमी यतिबेला महान् भाग्यशाली बनिरहेका छौ। यो खेल नै यस्तै बनेको छ। मायाले दुर्भाग्यशाली बनाउँछ। नम्बरवार त हुन्छन् नै, कसैको १०० प्रतिशत, कसैको ९० प्रतिशत, कसैको ८० प्रतिशत। जसले जति पढ्छ त्यति नै प्रत्यक्ष गर्नेछ। ख्याल राख्नु पर्छ- मलाई रुद्र मालामा नम्बरवनमा उनिनु छ। जसरी ती विद्यार्थीहरू कक्षा चढ्छन्, एक कक्षाबाट अर्को कक्षामा जान्छन्। मार्क अनुसार नै नम्बर मिल्छ। फेरि त्यसैको आधारमा कक्षा चढ्छन्। यहाँ पनि पढेर तिमी आत्माहरू रुद्र मालामा नम्बरवार आउँछौ। उहाँ शिवबाबाको त धेरै ठूलो वंशावली छ। फेरि त्यहाँबाट विष्णुको विजय मालामा नम्बरवार आएर गद्दीमा बस्नेछन्।

तिमी हौ ब्रह्माकुमार-कुमारी, तर यतिबेला तिम्रो माला बन्दैन किनभने रेस चलिरहेको छ। आज धेरै राम्रो दौडनेहरू पनि भोलि रोकिन सक्छन्। आज जसलाई बाबा नाम लिनु हुन्छ, भोलि फेरि छोडपत्र दिइदिन्छन्। धेरैमा सन्देह रहन्छ, पढ्दैनन्। आचरण राम्रो छैन भने फेरि दुःखी भएर भाग्ने कोशिश गर्छन्। छोड-पत्र दिन्छन्। धेरै सेन्टरहरूमा यस्ता बच्चाहरू छन् जसले आफ्नो दिलमा सम्झन्छन्- हामी त थाकिसक्यौं। सम्झन्छन्- अब चढ्न सकिन्न, जे होला हैदै जाउँला। नम्बरवन काम शत्रुले त निकै हैरान गर्छ। क्रोधीहरूले पनि हैरान भएर छोडपत्र दिन्छन्। आश्चर्य छ नि। साजन अथवा भक्तहरूका भगवावन् आएर फूलजस्तो बनाउन पढाउनुहुन्छ, उहाँलाई पनि छोडपत्र दिन्छन्। बाबा अथवा साजनले कसैलाई पनि छोडपत्र दिनुहुन्न। सजनी हरूले नै छोडपत्र दिएर भाग्छन्, फेरि बाबाले के गर्न सक्नुहुन्छ। विश्वासघाती बन्न पुग्छन्। बाबा त भन्नुहुन्छ- म तिम्रो साजन तिमीलाई स्वर्गको महारानी बनाउन आएको छु, यस रावणको जेलबाट निकालेर अशोक-वाटिकामा लिएर जानको लागि आएको छु। फेरि पनि श्रीमतमा नचलेर रावण तर्फ जान्छन्। जस्तै, तीर्थमा जाँदा बीचैबाट धेरै फर्किएर

आउँछन्। सच्चा दिलले त जाँदैनन्। अब तिमीलाई रूहानी यात्रामा लैजादैछु।

तिमीलाई थाहा छ— आत्माले यो शरीर छोडेर परमधाम जान्छ अनि फेरि पुरुषार्थ अनुसार आएर पद प्राप्त गर्नेछ। तिमीले जान्न सक्छौ— आफ्नो चलन अनुसार मैले के पद पाउन सक्छु? अज्ञानकालमा पनि कोही बच्चा यदि आज्ञाकारी हुन्छन्, कोही भने धुंधकारी भएर निस्कन्छन्। यहाँ पनि कोही कोही यस्तै हुन्छन्। जति सम्झाए पनि आफ्नो हठ छोड्दैनन्। यस्ता कपूत पनि छन्। बुझ्दैनन्— यस हालतमा मेरो के पद होला? बाबा बारम्बार सम्झाउनुहुन्छ, फेरि पनि बिर्सिन्छन्। जस्तै गर्भजेलमा हुँदा सपथ खान्छन्, हामी बाहिर निस्केपछि कुनै पाप कर्म गर्ने छैनौ, तर बाहिर निस्केपछि जस्ताको तस्तै बनिहाल्छन्। यहाँ पनि यस्तै छन्, बुद्धिमा कति पनि अडिदैन। नम्बरवार छन्, यो ईश्वरीय बुलबुल हो वा होइन भन्ने थाहा हुन्छ। जहिले पनि संपूत बच्चाहरू, जो सेवामा तत्पर रहन्छन्, उनीहरू नै दिलमा चढ्छन्। बुझ्नेका हुन्छन्— हामीले शरीरलाई स्वाहा गरिसकेका छौं, यसको लागि बाँकी अब के नै राख्नु छ र! माता-पिताले यसो त भन्दैनन्— दिन-रात सेवा गर। ठीक छ, ८ घण्टा आराम गर, ८ घण्टा सेवा गर, बाँकी ८ घण्टा बाबालाई याद गर। कसैलाई पनि चित्रमा सम्झाउँदा के समय लाग्छ र। यहाँ शिवबाबा हाम्रो पिता हुनुहुन्छ, हामी निराकारी आत्माहरू उहाँका बच्चा हौं। परमपिता परमात्माको नाम कहिल्यै सुन्न भएको छ? अवश्यै उहाँले बसेर प्रजापिता ब्रह्माद्वारा नयाँ मनुष्य सृष्टि स्थापना गर्नुहुन्छ। पुरानोलाई नयाँ बनाउनुहुन्छ। उहाँ हजुरबुवाबाट नै हामीलाई सम्पत्ति मिल्छ। भन्नुहुन्छ— केवल मलाई याद गर। उहाँ बाबालाई नै सबै भक्तहरूले याद गर्छन्, पुकार्छन्— हामीलाई यस दुःखबाट छुटाउनुहोस्। ब्रह्मामा प्रवेश गरेर बच्चाहरूलाई वर्सा दिन आउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— म यिनीद्वारा आत्माहरूलाई पवित्र बनाएर राजाङ्को लागि ज्ञान-योग सिकाएर साथमा लैजान्छु। फेरि त्यहाँबाट तिमीलाई स्वर्गमा पठाइदिन्छु। जे गर्नेछौ, त्यही पाउँछौ। बाबाले कति कुरा सम्झाउनुहुन्छ! बाबाको गति मत न्यारा छ। सबैलाई कसरी सद्गति गर्नुहुन्छ, कसरी राजधानी स्थापना गर्नुहुन्छ तब त उहाँको महिमा गरिन्छ। दुनियाँले विल्कुलै जान्दैनन्। बाबा कसरी श्रीमत दिनुहुन्छ, केबाट के बनाउनु हुन्छ! त्यसैले यस्ता बाबालाई याद गर्नु पर्छ। उहाँको मतमा चलेर नै तिमी लक्ष्मी-नारीयण जस्तै बन्छौ। भनिएको पनि छ— ब्रह्मा नै ओर्लेर आएर पनि.... यहाँ पनि यस्तै छन्। कसैले त शिवबाबालाई चिनेकै छैनन्। केवल मम्मा-बाबा भनेर मात्रै उहाँको दिलमा कसरी चढ्न सकिन्छ! मम्मा बाबाले पनि जान्नुहुन्छ— को को हाम्रो बनेका छन्, के के बन्छन्? पढ्दैनन् भने के बन्लान्? हर एकको चलनबाटै थाहा हुन्छ। अन्तै कुनै यस्तो पढाइ छैन जसबाट थाहा लागोस्— हामी ८४ जन्म कसरी भोग्छौ? भविष्य राजकुमार-राजकुमार बन्नको लागि तिमीलाई राजयोग सिकाइरहेको छु। यी बाबाले पनि भन्छन्— पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। यो सारा राजधानी अहिले बनिरहेको छ। यस्तो होइन— एक पटक फेल भयौं भने फेरि पढौंला। यहाँ त राजधानी स्थापना भइरहेको छ। सबै पदहरूको साक्षात्कार गराइन्छ, त्यसैले श्रीमतमा चल्नु पर्छ। ब्रह्माको मत पनि प्रख्यात छ नि। श्री शिवको मत, कृष्णको मत त मिल्दैन। त्यहाँ त प्रारब्ध भोगिन्छ। त्यहाँ सबैलाई राम्रो मत नै मिलेको हुन्छ। केवल ऊँच पद र नीच पद रहन्छ। राजा फेरि पनि राजा नै हो। प्रजा, प्रजा नै हो। संपूत बच्चा ऊ, जो श्रीमतमा पूरा चल्ने पुरुषार्थ गरोस् र बाबाको नाम प्रख्यात गरेर देखाओस्। अच्छा!

बापदादाका मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। याद-प्यार पश्चात् ब्राह्मण कुल भूषण स्वर्दशन चक्रधारी बच्चाहरू सँग सोध्दै हुनुहुन्छ— भन, शिवबाबालाई आकाश जति प्यार गर्छौ वा ब्रह्म तत्त्व जति प्यार गर्छौ? भन, कति जनाले प्यार गर्छौ? अच्छा— रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) ईश्वरीय बुलबुल (जुरेली चरा) बनेर बाबाको नाम प्रसिद्ध गर्नु छ। ज्ञानको धारणा गरेर आफ्नो चालचलन धेरै असल बनाउनु छ।

२) विजय मालाको दाना बन्ने रेस गर्नु छ। कहिल्यै पनि हैरान भएर ब्राह्मण जीवनबाट थाक्नु हुँदैन। श्रीमतमा सदैव चल्नु छ।

वरदानः— मालिकपनको स्थितिमा रहेर प्रकृतिद्वारा सहयोगको माला पहिरिने प्रकृतिजीत भव प्रकृतिले तिमी मालिकहरूको अहिले देखि आह्वान गरिरहेको छ, चारै तर्फ प्रकृतिको तत्व हलचल

गर्नेछन् तर जहाँ तिमी प्रकृतिको मालिक हुन्छौ, त्यहाँ प्रकृति दासी बनेर सेवा गर्नेछ। केवल तिमी प्रकृतिजीत बन्यौ भने प्रकृतिले सहयोगको माला पहिराउने छ। जहाँ तिमी प्रकृतिजीत ब्राह्मणहरूको पाउ हुन्छ, स्थान हुन्छ त्याँ कुनै पनि नोक्सान हुन सक्दैन। तूफान आउँछ, धर्ती हल्लिन्छ तर बाहिर भयानक हुन्छ तर यहाँ त्यस्तो लाग्दैन। सबै तिम्रो तर्फ स्थूल सूक्ष्म सहारा लिनको लागि आउनेछन्।

स्लोगन:- अलौकिक सुख वा मनरसको अनुभव गर्नु छ भने मनमनाभवको स्थिति रहने गर।